

вижда, и що желае като человекъ да познае онова, кое-то е надземно и отъ горе на человеческѣ-тѣ природѣ, кое-то сѣ невдава на нашѣ-тѣ чувства. Онъ бы желалъ, да му е сичко онова совсемъ ясно, що желае да знае, и желалъ бы, да му сѣ сичка-та тѣя ясность, така ясно докаже, какъ не бы могло нищо противно да сѣ рече. Да въ насъ душа обыва, то нѣма на себе опазваме; пакъ токо що е съ това познаванье бытїе-то на нашѣ-тѣ душѣ доказано, то е веднага и бытїе-то Божїе доказано. Да има Бога и да Той сѣ сичко-то управлѣ, то е Той самичакъ намъ одкрылъ презъ законъ-атъ на наше-то мысленье, кой-то — законъ — такава сила има, що то насъ секїй пѣтъ камъ Бога води, и то безъ сѣкакво извѣстно или криво ходенье. Тѣй е само-то Божество себе одкрыло на нашѣ-тѣ собственнѣ природѣ. За ради това сѣ сички-те народи, отъ какъ е сздаденъ тоа свѣтъ, вѣрували въ Бога, ако и да не сѣ знавали единъ за другого, и ако не сѣ имали никаквы обхожденїа по между си.

Ни единъ одъ мѣдрѣцы-те, макаръ колко и да сѣ были на свѣтъ-атъ, не е могълъ тѣй просто, на веднага и тѣй високо да представи управленїе-то Божїе въ свѣтъ-атъ, какво-то що го е преди три хиляды годинъ Пророкъ Давидъ описалъ, и то тѣй вразумително, да могатъ да го разумѣатъ и найпростѣ-те и найучены-те. Ёто какво го е той представилъ: Дали она, кой-то народи-те вразумява, и кой-то учи человекы-те на различни знанїа и художества не може да помѣре человекка и да го пообличи? Дали она, кой-то е сздавалъ ухо-то, нечуе? И да ли она, кой-то е това наше око тѣй устроилъ невиди? (Псал. 94. ст. 9. и 10.)